

רע"פ 2162/23 - פלוני, בעצמו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2162/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט, סגן הנשיאה א' ביתן, כבוד השופטות ג' לוי ו-ד' כהן) בע"פ 35715-04-22 מיום 14.09.2022

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט, סגן הנשיאה א' ביתן, כבוד השופטות ג' לוי ו-ד' כהן) בע"פ 35715-04-22 מיום 14.09.2022, בגדרה נדחה ערעור המבקש, בקשר עם פסק דינו של בית משפט השלום באילת (כבוד השופט ש' ברגר) בת"פ 38013-08-18 מיום 02.11.2021, ומיום 08.03.2022.
2. המבקש הורשע בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
3. בחלק הכללי של כתב האישום מתואר, שבמועדים הרלבנטיים, המבקש, יליד 1971, היה חבר קרוב

של משפחת הקטינה א', ילידת 2001 (להלן: המתלוננת). המבקש החזיק רכב שטח, וסירה במרינה באילת, והוא נהג לקחת את בנו ואת המתלוננת יחד לטיולים ולפעילויות שונות.

בהזדמנויות רבות במהלך שנת 2012, המבקש הציע למתלוננת לעסות את גבה, ולצורך כך ביקש ממנה להישכב על בטנה; ישב עליה באופן בו היא הרגישה את זקפת איבר מינו; וכשביקשה ממנו להפסיק את העיסוי, המשיך, תוך שהוא מנסה לשכנע את המתלוננת בתקינות מעשיו. בהזדמנויות שונות, המבקש אפשר למתלוננת לנהוג ברכב השטח שלו כשהיא יושבת על ברכיו והוא התחכך בה ונגע ברגליה, והמתלוננת הרגישה את זקפת איבר מינו. בהזדמנות מסוימת, המבקש לקח את המתלוננת לסירה ושכנע אותה להיכנס עמו לתוך הסירה, שם ביקש ממנה להוריד את חולצתה ואמר לה שהיא יכולה להוריד גם את הגזיזה אותה לבשה, לצורך עיסוי, אך זו סירבה. המבקש החל לעסות את המתלוננת מעל הבגדים כשהיא שוכבת על הבטן בסירה, ובמהלך העיסוי המבקש פשט את חגורתו, וחולצתו והחל לפתוח את מכנסיו. המתלוננת מסרה למבקש שהיא רוצה ללכת הביתה, והמבקש השיב לה כי לא יפגע בה והתיישב על ישבנה; המתלוננת הצליחה לקום וברחה מהסירה בריצה לעבר המרינה.

4. המבקש בחר תחילה שלא להיות מיוצג על-ידי עורך דין, ומסר בעצמו תשובה לאישום בגדרו אישר את עובדות החלק הכללי בכתב האישום (העובדה כי היה מיוודד עם משפחת המתלוננת ונהג לקחת אותה לטיולים ולפעילויות), וכפר ביתר עובדות כתב האישום. בהמשך, המבקש הסדיר את ייצוגו, ובא-כוחו מסר תשובה נוספת לכתב האישום, בגדרה אישר עקרונית את האירועים המתוארים בכתב האישום, אך כפר במניע המיני שיוחס להתנהגותו, ובתדירות המעשים המתוארים.

5. ביום 02.11.2021, הורשע המבקש בעבירות המפורטות לעיל. בהכרעת דינו, התייחס בית משפט השלום לראיות מטעם המשיבה: עדות המתלוננת; עדות אמה ואביה; עדות מר שלמה מיכאלי - אשר הכיר את המבקש, שמע שמועות בעניין יחסים בלתי הולמים בינו ובין קטינות, ופגש באקראי את המתלוננת ושוחח עמה (להלן: מר מיכאלי); ועדות חוקרת המשטרה. מטעם ההגנה, העיד המבקש בלבד. בית משפט השלום מצא את עדות המתלוננת סדורה ומהימנה, ונתמכת בעדויות נוספות המשתלבות זו עם זו, כך גם נתן אמון בעדות אמה של המתלוננת ובעדותו של מר מיכאלי, ומצא בהן חיזוקים לעדות המתלוננת. מנגד, נקבע כי עדות המבקש בלתי מהימנה, ורווית סתירות; וכי התנהלותו במהלך המשפט וניסיונו להכשיל את ההליך בדרך של אי-התייצבות לדיונים היוותה ראיה מסייעת לחובתו.

6. ביום 03.08.2022, נגזר דינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, קבע בית משפט השלום מתחם ענישה שנע בין 20 ועד 40 חודשי מאסר בפועל. בבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, שקל בית משפט השלום, את ההלכה לפיה בעבירות חמורות, השיקול הציבורי שבהוקעת המעשים והרתעת הציבור גובר על שיקולים אישיים הנוגעים לנאשמים. בית המשפט עוד נתן דעתו לעברו הפלילי המכביד של המבקש, הגם שמדובר בעבירות שהתיישנו; ואל יחסו למעשים המיוחסים לו - הכחשתם ואי לקיחת אחריות גם לאחר הכרעת הדין. מנגד, צוינו נסיבותיו האישיות של המבקש, שאובחן כלוקה בפוסט טראומה והפרעת אישיות, ותקופת מעצרו הארוכה מאחורי סורג וברית. לאור כל אלה, הושת על המבקש עונש של 27 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך של 7,500 ש"ח, ופיצוי למתלוננת בסך של 25,000 ש"ח.

7. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי - וערעורו נדחה, על שני חלקיו. אשר לערעור על הכרעת הדין, נקבע כי למעשה מסכימים הצדדים על רוב הפרטים, כך שלא מדובר במקרה רגיל של 'גרסה מול גרסה', ואילו בעניין הניואנסים שבמחלוקת, מהם ניתן ללמוד על כוונותיו המיניות של המבקש - הרי שהסברי המבקש "קלושים ומגומגמים ואינם מתיישבים עם השכל הישר". כמו כן, נדחתה טענת המבקש לפיה

המתלוננת רקמה נגדו עלילה בשליחות מר מיכאלי עמו הוא מסוכסך, שהרי מר מיכאלי הופתע מזימונו למסירת עדות וניסה להימנע מכך ובסופו של דבר הוא הגיע לבית המשפט רק לאחר שהוצא נגדו צו הבאה; וכן, בעדותו, לא העיד על המעשים המיוחסים למבקש, כאשר עדותו איננה מפלילה ישירות את המבקש. אשר לערעור על גזר הדין, עמד בית משפט קמא על חומרת העבירות, בעיקר כאשר הן בוצעו פעמים רבות על פני תקופה ארוכה, תוך ניצול תמימותה של המתלוננת והסוואת המעשים כתמימים ושגרתיים - וקבע בהתאם, כי העונש שהוטל על המבקש אינו מחמיר עמו. יחד עם זאת, נוכח רכיבי המאסר והפיצוי שנקבעו, ובהתחשב בכך שבעבירות מין אין זה דבר שגרתי להטיל קנס, ועל מנת להקל על המבקש בתשלום הפיצוי למתלוננת, ביטל בית משפט קמא את רכיב הקנס בעונשו.

8. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

9. בבקשתו, המבקש שאינו מיוצג, שב על טענותיו כפי שנטענו בערעור בבית המשפט המחוזי, וטוען כי חרף העובדות המוסכמות שביסוד האירועים המתוארים בכתב האישום - הרי שלא היה כל תוכן מיני במפגשים בין המבקש למתלוננת, וייחוס כוונה מינית למבקש נובעת מאי-הבנה של המתלוננת. כך, נטען כי ההתחככויות בין המבקש למתלוננת, שעה שרכבה עמו ברכב שטח, נבעו מתנועת הרכב "שקופץ המון ולא יציב"; וביחס לעיסויים נטען כי מעולם לא הורה למתלוננת להוריד חולצתה, וכי העיסויים היו זהים לאלו שביצע כלפי בנו. כמו כן, נטען כי מניעים זרים הניעו את התלונה - בעקבות סכסוך של מר מיכאלי עם המבקש. עוד נטען, כי העונש שהושת על המבקש מחמיר עמו יתר על המידה וחורג ממדיניות הענישה הנוהגת.

דין והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

11. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2516/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.04.2023)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 2349/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (04.04.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

12. כלל טענות המבקש בנוגע להכרעת דינו לא נכנסות בגדר אמת המידה לקבלת בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" - שכן, הן כולן נטועות בדלת אמותיו של עניינו הפרטי. לא למותר לציין, כי טענותיו מהוות טענות 'ערעוריות' במהותן, אשר אינן מצדיקה מתן רשות ערעור לאחר שנדחו לגופן על-ידי שתי ערכאות בפסקי דין מפורטים ומנומקים (רע"פ 2154/23 גויטע נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (04.04.2023)). אף לגופו של עניין, לא מצאתי ממש בטענות המבקש. כפי שנקבע בבית משפט השלום ובבית המשפט המחוזי, עדות המתלוננת נמצאה עקבית ומהימנה, ונתמכה בעדויות נוספות; ומנגד גרסתו של המבקש אינה עקבית, ואינה מתיישבת עם השכל הישר. אשר לטענה הנוגעת להפללתו על-ידי מר מיכאלי, הרי שנוכח הודאתו של המבקש בעובדות ביסוד האירועים המתוארים; וכן, בהינתן שעדותו של מר מיכאלי אינה מפלילה את המבקש ישירות - סבורני כי בצדק דחה בית המשפט המחוזי טענה זו.

13. אשר לטענת המבקש בעניין גזר דינו - לא מצאתי כי העונש שהוטל על המבקש סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת, ודאי לא באופן המצדיק מתן רשות ערעור (ראו למשל: רע"פ 498/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה

5 (05.02.2023); רע"פ 3875/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (30.08.2020); רע"פ 5754/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.08.2020).

14. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשפ"ג (17.4.2023).

ש ו פ ט
